

SÓLO PRE

Girl Online

ZOE SUGG

SÓLO PRE
*Girl
Online*

**ZOE SUGG
A.K.A. ZOELLA**

napísala tieto knihy:

*Girl
Online*
Láska blogerská

*Girl
Online*
NA TURNÉ

SÓLO PRE
*Girl
Online*

SÓLO PRE
*Girl
Online*

ZOE SUGG

slovart

ZOE SUGG: GIRL ONLINE GOING SOLO

Text copyright © Zoe Sugg, 2016

Original English language edition first published
by Penguin Books, Ltd. London.

Front cover copyright:

Back cover copyright: author photograph © Zoe Sugg

Translation © Dominika Weinstock 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme
fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného
alebo budúceho informačného systému a podobne bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Zoe Sugg: Girl Online going solo,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Books, London 2016,
preložila Dominika Weinstock.

Text na s. 257 – 258 prebásnila Katarína Škorupová.

Zodpovedná redaktorka Daša Jajcayová

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-2713-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Mojim milým divákom, čitateľom a fanúšikom
ďakujem za neutíchajúcu podporu a za to,
že aj oni milujú Penny a jej príbeh.
Dúfam, že pôjdete za svojimi snami,
kým sa nepremenia na skutočnosť.
Ak sa to podarilo mne, podarí sa to aj vám!

15. septembra

Kde je Noah Flynn?

Malé prerušenie pravidelného blogovania!

Ak ste pravidelní čitatelia *Girl Online*, viete, že rada odpovedám na vaše otázky, či už v komentároch, alebo cez email. Väčšinou ste super a pýtate sa na normálne veci, napríklad ako prebieha môj školský rok alebo ako mi to ide s organizovaním práce na predmety a skúšky... No mnohí z vás sa pýtajú aj na Noaha Flynnna – *Kde je? Čo robí? Prečo odišiel z turné, na ktorom bol s kapelou The Sketch?*

A nestáva sa to len na mojom blogu, ale na všetkých sociálnych sieťach, kde mám účet, a dokonca aj v skutočnom živote! Myslím, že nastal čas uviesť veci na pravú mieru a povedať vám, čo viem.

Ak ste na mojom blogu noví, možno neviete, že Noah a ja sme boli pár (zdôrazňujem *boli*). Verní čitatelia si ho možno pamätajú pod menom *chlapec z Brooklynu*, a keďže som o ňom – alebo o nás –, už dlhšie nepísala, vyvolalo to u mnohých z vás otázky.

Zhlboka sa nadýchnite, tu je pravda: Ani ja neviem. Viem toľko, čo vy, a len dúfam, že je v poriadku a je šťastný. Jeho manažment vydal vyhlásenie:

„Snaha zvládnuť náročné pracovné vyťaženie a osobné záležitosti prinútila Noaha opustiť svetové turné s The Sketch o mesiac

skôr, ako bolo plánované. Všetkým fanúšikom sa ospravedlňuje za spôsobené sklamanie a ďakuje im za neutíchajúcu podporu.“

Viac neviem. Napriek tomu, že som Noahova kamarátka, nemám jeho GPS súradnice, takže sa nemôžem pozrieť do appky v telefóne a zistiť, kde je (aj keď som si celkom istá, že moja mama má na nejakom radare môjho brata aj mňa). Môžem len povedať, že Noaha poznám, a viem, že sa mu určite ľahko nerozhodovalo. Je však silný človek a vráti sa, skôr než sa nazdáme.

Dúfam, že som odpovedala na všetky vaše otázky a môžeme sa vrátiť k bežnému životu na *Girl Online*.

Pre tých z vás, ktorí neviete, o čom píšem... Prepáčte, ha ha!

A Noah, ak si to čítaš, odpíš mi na esemesky, inak si najmem súkromného detektíva, aby ťa vypátral.

Girl Online je offline xxx

Prvá kapitola

Len čo dopíšem, podám laptop Elliotovi. „Myslíš, že je to dobré?“

Očami si prebehne článok a ja si zatiaľ ošetrujem záder na malíčku.

„Podľa mňa je to fajn,“ povie po niekoľkých mučivých sekundách.

S jeho súhlasom si beriem laptop naspäť, a skôr než si to rozmyslím, pridám článok na blog. Okamžite sa mi uľaví. Už je po tom. Slová nemôžem vziať späť. Moje „stanovisko“ je oficiálne, hoci je absurdné, že vôbec dávam nejaké stanovisko. Cítim, ako sa mi rozpaľujú líca, a uvedomujem si, ako veľmi sa hnevám.

Elliot zakašle a preruší mi tok myšlienok. Našpúli pery a zovrie mi srdce, lebo viem, že ho niečo žerie. „Naozaj si o Noahovi nepočula od polovice augusta?“

Pokrčím plecami. „Nie.“

„Nechce sa mi tomu veriť. Chlapec z Brooklynu nás nechal v šтиchu.“

Znova pokrčím plecami. Je to asi jediné gesto, na ktoré sa teraz zmôžem. Ak na to budem stále myslieť, všetky pocity, ktoré sa snažím skrývať, sa prederú na povrch.

„Mám len túto jednu esemesku,“ vytiahnem telefón a nájdem správu. „Vidíš?“

Prepáč, Penny. Je toho na mňa priveľa. Končím
s turné a dávam si pauzu. Onedlho sa ozvem. Nx

Neviem, čo podľa Noaha znamená „čoskoro“, ale už je to vyše mesiaca a ešte som nepočula ani pípnutie. Poslala som mu nespočetne veľa esemesiek, správ na twitteri a emailov a nedostala nijakú odpoveď. Nechcela som však vyzeráť ako zúfalá bývalka, ktorá sa ho pokúša vysledovať, tak tým som prestala. No vždy, keď pomyslím na to, že neodpovedal, zovrie mi žalúdok.

„Spravila si dobre,“ pokračuje Elliot, „že si uverejnila, ako sa veci majú, aspoň ti ľudia dajú pokoj. Takú drámu nepotrebujeme, nie?“

„Presne,“ prešuchtám sa ku koncu postele a zo stolíka vezmem kefu na vlasy. Kým sa snažím rozčesať si zauzlené a slnkom vyblednuté gaštanové kučery, prezerám si selfky nalepené na zrkadle. Som na nich s Leah Brown, Elliotom a Alexom, dokonca na jednej aj s Megan. Väčšinu zakrývajú výstrižky z časopisov – inšpirujú ma pri tvorbe môjho portfólia – a zvýraznený a farebne označený rozvrh opakovania na maturitu, aby som presne vedela, čo musím robiť. Mama sa mi smeje, že trávim viac času vyfarbovaním, ako učením, ale mám pocit, že aspoň niečo mám pevne v rukách. Cítim, že všetko ostatné v živote mi uniká – Noah, kariéra fotografky, dokonca aj moji priatelia. Všetci sa pripravujú na život po maturite. A hoci som získala stáž u François-Pierra Nouveaua, jedného z najúžasnejších fotografov na svete, a mám tým pádom obrovskú výhodu oproti ostatným, stále sa cítim, akoby som stála na mieste, kým všetci ostatní pobejú. Čo mám robiť?

„Myslíš, že si našiel niekoho iného?“ Elliot na mňa hľadí ponad rám okuliarov. Je to pohľad, ktorý veľmi dobre poznám. Hovorí ním: *Toto Penny bude znášať dosť ťažko*, a z času na čas ma ním obšťastní.

„Elliot!“ hodím doňho kefu, no on sa jej vyhne. Kefa narazí do steny a pristane na kope bielizne.

„Čo? On je single, ty si single. Najvyšší čas, aby si *šla von*, Pen. Existuje toho viac než len Brooklyn.“ Prehnane na mňa žmurkne a ja prevrátim oči. Horšie ako Noahovo

mlčanie na mňa pôsobí už len pomyslenie na to, že je s niekým iným.

Potrebujem zmeniť tému, a tak sa spýtam: „Ako sa má vlastne Alex?“

Elliot zdvihne ruky k stropu. „Perfektne ako zvyčajne.“

Uškrniem sa. „Ste strašne chutní, až mi je z vás trochu zle.“

„Vravel som ti, že už nerobí v tom obchode? Teraz pracuje v reštaurácii,“ Elliot žiari pýchou. „Neviem sa dočkať, kedy zmaturujem a začneme spolu bývať. Vlastne aj tak už väčšinu času trávim uňho. Pokiaľ nie som tu, samozrejme.“

Usmeje sa, ale oči má smutné. Nakloním sa k nemu a chytím ho za ruku. „Vaši sa s tým vyrovnávajú.“ Už týždne je počuť od Wentworthovcov hádky. Niekedy ich počujem kričať cez tenké steny mojej spálne.

Pokrčím plecami. „Podľa mňa by mali ukončiť to trápenie. Všetci by sme boli šťastnejší, keby sa nadobro rozišli.“

„Penny!“ mamin hlas sa ozýva zo schodov až ku mne do izby.

Pozriem na telefón a skontrolujem čas. „Dokelu. Poďme, Elliot, prídeme neskoro! Nemôžem zmeškať prvú hodinu!“ zleziem z postele a hádzem knihy do tašky. Rýchlo sa skontrolujem v zrkadle a až vtedy si uvedomím, že som si vlasy učesala len na jednej strane a potom som hodila kefu do Elliota. Schmatnem gumičku a strapaté vlasy si ledabolo vypnem do drdola. Bude to musieť stačiť.

Elliotova neuveriteľná schopnosť premeniť tmavý oblak na slnečný lúč ma stále udivuje. Keď sa k nemu obrátim, už je zase veselý a temperamentný ako zvyčajne. Chytí ma okolo pliec a usmeje sa. „Dáme si preteky o čokoládový croissant?“

„To si píš!“

Berieme schody po dvoch a pri tom sa smežeme a narážame do seba.

„Čo vy dvaja blázni stvárate?“ zoskočíme z posledného schodu a obaja schmatneme teplý čokoládový croissant

z maminých natiahnutých rúk. Tá len dodá: „Nezabudni, buď doma o siedmej, Tom má narodeniny.“

„Jasnačka!“ kričím už takmer zvonka a viem, že mám čokoládu aj na takých miestach, kde by ju normálne šestnásťročné dievča mať nemalo. Nikdy by som na bratove narodeniny nezabudla, ale viem, prečo mi to mama pripomenula. Po škole chodievam von s Elliotom a po celom Brighton ho fotím do svojho portfólia. Podľa mňa je dokonalý model. Je zdravo sebavedomý a nikdy sa nehanbí stáť uprostred ulice a pózovať, hoci okolo nás prechádzajú ľudia. „Možno by som si mal založiť blog,“ povedal mi jedného dňa. „Potom by som sa mohol pochváliť všetkými fotkami! Dokonca aj tie, ktoré sa ti nepáčia, sú úžasné.“

„Mal by si,“ odvetila som. „Bolo by to dobré aj pre tvoju módnú kariéru.“

„Porozmýšľam nad tým,“ uzavrel, ale nikdy sa k tomu nedostal. Podozrievam ho, že sa mu viac páči pomyslenie na to, že *má* blog, ako na to, koľko úsilia to stojí. Vždy prevracia oči, keď ma vidí za laptopom, ale uvedomuje si, že je to súčasť „údržby“. Navyše som si dala posledný rok od blogovania dlhšiu pauzu, takže naozaj robím všetko pre to, aby som mala úspech.

Vo vzduchu cítiť chlad. Pripomenie mi, že tu čochvíľa bude jeseň, hoci je len september. Toto obdobie mám zo všetkých najradšej. Listy zlatnú, začínajú sa šúveriť po lete plnom tvrdej práce a zdá sa, akoby slnko svietilo oveľa jasnejšie, keď opar letných horúcich dní mizne. Všetko vyzerá trochu jasnejšie a čerstvejšie – ako čistá tabuľa nového školského roka. Čistá tabuľa. Presne to potrebujem.

Pritúlím sa bližšie k Elliotovi a prepletiem si ruku cez jeho. „Dnes budeme musieť fotenie trochu skrátiť,“ oznámim. „Jediná zlá vec na Alexovom odchode z obchodu je, že si už nebudeme môcť požičať vtipné kostýmy!“

Pomyslím si na svoju obľúbenú fotku Elliota. Mal na sebe normálne oblečenie (priliehavé džinsy, vínovo-červené tričko a hrubý pletený sveter) a navyše klobúk

s obrovským trčiacim perom. Balansoval na jednej nohe na vedre postavenom hore dnom, ktoré sme našli na kamienkovej pláži. Vyzeral ako pirátsky kráľ Brightonu. Aj keď s *naozaj* dobrým módnym vkusom.

„Budeme sa musieť vrátiť k šatníku tvojej mamy!“ dramaticky povzdychne Elliot. Zasmejem sa. Je to pravda, mama má fakt kopu divných a zároveň úžasných doplnkov z čias, keď hrávala v divadle.

Odprevadím ho na zastávku autobusu. Dá mi dva extravagantné bozky na líca – odkukal to v Paríži a zdokonalil na stáži v časopise *CHIC*. „Vidíme sa neskôr, *zlatkbo*,“ rozlúči sa a potom stíši hlas. „A nezožieraj sa toľko pre Noaha, sľubuješ?“

Začervenám sa. „Sľubujem.“

Zo zastávky je to do školy pešo len kúsok, ale Elliot mi chýba, len čo odíde. Keď nie som s ním, akoby mi chýbala ruka či noha. Len mne chýba Elliot. Neviem, čo spravím, keď sa na budúci rok možno odsťahuje s Alexom do Londýna. Pri tej myšlienke sa mi chce vyvrátiť čokoládový croissant, ale sťažka preglgnem a snažím sa ho v sebe udržať.

Zavibruje mi telefón a ja hneď zabudnem na sľub. Pomyslím si: *Čo ak to je Noah?* No nie je to on. Je to správa od Kiry. *Kde si?* Potom sa pozriem na hodinky. Do začiatku vyučovania ostáva päť minút – a na dejepise mám mať prezentáciu s Kirou. Ups.

Rozbehnem sa, vybehnem po schodoch a cez dvojité dvere do školy. Hneď za nimi sa nad telefónmi skláňajú dve dvanásťročné dievčatá a chichocú sa na článku zo stránky *Celeb Watch*. Cítim, že ma zaplavuje úzkosť ako prílivová vlna, akoby klebetili práve o mne. Našťastie, tentoraz to nie som ja. Vyšlo najavo, že Hayden zo skupiny The Sketch sa rozišiel so svojou priateľkou Kendrou. Keď na mňa jedno z dievčat pozrie, zamračí sa – ale vyzereá to, že ma vôbec nespoznalo. To však len preto, že na ne zízam. Rýchlo okolo nich s búšiacim srdcom prejdem. Už sa za mnou nikto neobzerá.

Uľavene si vydýchnem a cítim, ako ma opúšťa úzkosť. Noah a ja už patríme do histórie. Zasa som len obyčajné dievča, ktoré si žije obyčajný život v obvyčajnej škole. Presne to som chcela, odkedy som odišla z turné.

Nie?

„Penny! CHVALABOHU, tu si!“ Kira beží ku mne a prerušuje mi tok myšlienok, kým ma stihnú zaviesť inam. Pustí sa do opakovania našej prezentácie, a tak jej dovoľím, aby ma cez školské chodby vtiahla späť do normálu.

Druhá kapitola

„Počkaj, už len jednu.“

„Penny, je o päť minút sedem.“

„Viem, ale svetlo je dokonalé,“ spravím posledný záber na Elliota a jeho siluetu na pozadí tmavnúcej oblohy. Tentoraz nie sme na pláži, ale v Blakers Park pred našimi domami kúsok od radu pekných domov pastelových farieb. Bývanie na kopci prináša skvelý výhľad na park s morom v pozadí, ktorý si vychutnávame zo susediacich podkrovných izieb. V parku je veža s hodinami, pod ktorou sme s Elliotom strávili mnoho letných večerov a čítali si alebo fotografovali. Elliot prehnane pózuje, vyskakuje ku hviezdám a robí mostík. Ja ležim na bruchu na trávě a fotím z nízkeho uhla. Keby ste nevedeli, že je to Elliot, ani by ste ho na tých fotkách nespoznali. Podarí sa mi zachytiť zapadajúce slnko pod oblúkom jeho chrbta, slnečné lúče rozmazávajú všetky detaily – vyzerá to étericky, akoby svetlo vyrážalo z jeho vnútra.

„Dobre, hotovo,“ odložím fotoaparát, posadím sa a skontrolujem telefón – nijaké znepokojené esemesky od mamy, predpokladám, že aj Tom mešká.

„Tak ukáž,“ Elliot si sadne na trávę. Nakloním sa k nemu a ukážem mu ich. „Och, Penny, sú úžasné! Zatiaľ tvoje najlepšie. Tieto musíš dať do galérie.“

„To si píš, budú jej vrcholom! Nazvem ich *Elliot a slnečný záklon*.“

„Asi by si mala popracovať na názvoch, P.“

„Máš pravdu.“

Elliot si predstavuje, že budem mať jedného dňa obrovskú výstavu v galérii – sólo výstavu, nie ako vtedy, keď sme vystavovali fotografie z hodín v škole. Jeho predstava o mojej galérii je vždy na nejakom veľkolepom mieste – ako v Londýne alebo New Yorku, či dokonca niekde ďaleko ako v Šanghaji alebo Sydney. Tieto jeho ambiciózne sny mi vždy vyvolajú úsmev na perách, ale zároveň sa ma zmocňuje úzkosť. Na konci mojej úžasnej stáže u François-Pierra Nouveaua mi oznámil, že možno budem môcť vystaviť pár fotografií uňho v galérii – *ak* budú splňať jeho vysoké nároky. Pár fotiek s Elliotom som poslala Melisse, asistentke F-P Nouveaua, s ktorou som sa naozaj zblížila. Povedala mi, že hoci sú dobré, stále im niečo chýba. „V tých obrázkoch nevidím nič z *teba*,“ povedala Melissa. „Už to skoro máš. Musíš zistiť, čo máš vášnivo rada, čo naozaj miluješ, a potom to bude to pravé orechové. Tvoje fotografie potrebujú hlas. Niečo... jedinečne *pennyovské*.“

Nechcem ju sklamať, takže mojím cieľom je trénovať, trénovať, trénovať, kým nenájdem, čo je „jedinečne *pennyovské*“, lebo mám rovnako veľké sny o budúcnosti ako Elliot. Chcem celý život fotografovať. Ešte nikdy som nebola taká odhodlaná ako teraz.

Kútikom oka zazriem pohyb a prudko zdvihnem zrak. „Noah?“ zašepkám, skôr než si to uvedomím.

„Čo? Kde?“ Elliot sleduje môj pohľad, no nik tam nie je. Nech to bol ktokoľvek, už zmizol za kopcom.

„Prisahala by som...“ ale čo som videla? Čiapku natiahnutú na dlhých tmavých vlasoch. Povedomé pohupovanie pri chôdzi. Mohol to byť ktokoľvek. „Ale nič,“ zahovorím to.

Elliot sa však nedá oklamať. „To nič, Penny. Aj ja by som chcel, aby tu bol. Ale je tu Tom. Poďme naspäť, okej?“

„Jasné.“ Viem, že je to hlúpe. Noah je asi v New Yorku alebo v L. A. – hocikde inde, len nie v Brightone. Len

by som chcela vedieť, kde je, čo robí. Potom by som sa z toho možno nešla zblázniť.

„Švihaj, slimák!“ kričí na mňa Elliot. Zaostala som za ním na kopci k domu. To je problém Brightonu – takmer *všade* sú veľké kopce a naše domy stoja uprostred toho najvyššieho.

„Počula som, že oco varí svoje slávne lazane!“ oznámim, keď ho dobehnem.

Elliot zašomre. „Bože, čo do nich dá tentoraz?“

„Nemám ani šajnu. Pamätáš, ako raz do jednej vrstvy pridala ananás, aby boli na havajský spôsob?“

„Tie mi náhodou chutili! Skôr som myslel na to, ako roztopil v bolonskej omáčke celú Milkú, lebo počul, že v Mexiku dávajú do omáčok čokoládu!“

„To bolo dosť hnusné,“ pripustím. „Asi by som mu mala povedať, nech sa radšej drží raňajok.“

„Ale nie, vieš, že mám rád experimenty tvojho oca, aj keď nie vždy vyjdú. Kto by si bol pomyslel, že slané čipsy navrchu lazaní môžu byť také lahodné a chrumkavé? Mal by si ten recept dať patentovať. Uhni, Jamie Oliver!“

Pri rozhovore o jedle nám čas rýchlo ubehol a než sa nazdáme, stojíme pred našim domom. Elliot sa ani len neobzrie na vchodové dvere svojho domu, ide rovno za mnou. V dome nás privíta silná aróma bylín a smaženého mäsa.

„Niečo tu úžasne vonia!“ zvolá Elliot spoza mňa.

V hale sa zjaví oco a na hlave má našikmo nasadenú kuchársku čapicu. „Dnes budú lazane na grécky spôsob! Feta! Oregano! Jahňacina! Baklažán!“

„Takže robíš musaku?“

„Tak to zas nie,“ oco mi hrozí varechou. „Budú to lazane. A počkaj, keď uvidíš, čo bude navrchu.“

„Prosím, prosím, prosím, len nie olivy!“ pokrčím nos.

„Niečo ešte lepšie... sardely!“

Obaja s Elliotom si vzdychneme.

„Ahojte, šťastní ľudkovia!“

„Tom!“ keď môj brat otvorí dvere a vojde dnu, zvrtnem sa a zapišтім. V päťách mu ide jeho priateľka Melanie. „Všetko najlepšie!“

„Ďakujem, Pen-Pen!“ jednou rukou ma objíme a postrapatí mi vlasy.

„Hej! Prestaň,“ bránim sa a strasiem mu ruku. Obídeme ho a objímame Melanie. „Čau, Mel, ako sa máš?“

„Super, ďakujem, Penny. Nevieť sa dočkať, kedy ochutnáme, čo pripravuje váš oco.“

Zasmejem sa: „Bude to zaujímavé ako vždy!“

Nasledujúcich niekoľko hodín plných jedla a smiechu splynú do nezreteľnej šmuhy, zahŕňa ma ako teplá deka a je rovnako príjemná ako mamin starý vlnený sveter, ktorý si so sebou vždy beriem do lietadla. Grécke lazane sa vydarili (aj keď som všetky tie slizké rybičky darovala Tomovi) a teraz všetci sedíme okolo stola a oddychujeme. Mama hovorí Melanie o jej nadchádzajúcej svadbe (téma bude muzikál *Kabaret* a bude v Soho) a Tom s Elliotom sa smejú na nejakom ocovom vtipu.

Niečo mi napadne. Skĺznem zo stoličky a vytratím sa v hale. Vezmem fotoaparát, ktorý som nechala vedľa batoha.

Keď sa vrátim, namierim objektív na rodinu – zachytávam ich úsmevy a smiech. Toto je niečo „jedinečne pennyovské“. Sú tú všetci, ktorých ľúbim, všetci v jednej miestnosti.

Znova sa pozriem na fotku. No... *takmer* všetci.

17. septembra

Vidím duchov

Ďakujem všetkým za podporu pri poslednom blogu. Prepáčte, že som zakázala ďalšie komentáre – trochu sa to začínalo vymykať spod kontroly. Ale možno sa cez to dostaneme spolu, vy máte pre mňa vždy tie najlepšie rady.

Práve teraz je pre mňa najťažšie vyrovnať sa s duchmi. Nemám na mysli skutočných duchov (aspoň dúfam, že nie), ale tiene – odtlačky – chýbajúcej osoby, ktoré zanechala v mojom živote a ktoré na mňa vyskakujú pri každej príležitosti, a mne sa pri tom vždy na okamih zastaví srdce.

Vždy keď zabočím za roh, niečo mi ho pripomenie. Síce viem, že je odo mňa veľmi ďaleko, ale stále ho vidím v dave ľudí predou mnou. Raz som dokonca sledovala jedného chalana, a keď sa otočil... jasné, že to nebol on. Len chalan s tmavými vlasmi.

Začínam šaliť? Poznáte tú starú poveru, že keď sa prejdete po mieste, kde bude váš hrob, naskočí vám husia koža? Presne taký pocit mávam – chvejem sa, je mi zima, trochu sa bojím – a vždy sa pri tom cítim úboho. Ako mám zahnať tých duchov a dostať sa znova do normálu?

Girl Online je offline xxx